

« PROVIMI I FUNDIT »

tregim

nga

Enkelejd Lamaj

TANI, TË GJITHË MENDOJNË SE ËSHTË FAJI IM. Ka nga ata që e thonë: në kafe, kur janë me njëri – tjetrin dhe kur unë nuk jam aty rrotull; ka të tjerë që ma thonë mua vetë: duke ndërruar rrugë kur më shikojnë, a duke u ngjeshur mbas murit kur janë duke u shkëmbyer shkallëve me mua, ose thjesht duke më hedhur një vështrim të zjarrtë, ndonjëherë edhe duke pështyrë në tokë (kjo ndodh vetëm jashtë ambienteve të shkollës natyrisht). E, ka edhe nga ata që nuk e thonë fare, por thjesht mjaftohen duke e menduar, e mos më pyesni se si e di unë këtë. Është instinkt, miq të dashur, instinkt. Por gjithsesi, mua, as që më intereson se çfarë mendojnë të tjerët. Nuk më bën as ngrohtë e as ftohtë se çfarë thonë të tjerët në lidhje me këtë. Sepse ajo që më intereson, mua, është ajo që *unë* mendoj. Dhe ajo që *unë* mendoj është se po, vërtet, faji është i imi.

Jo i gjithi, natyrisht, por, për aq sa më përket, është më se i mjaftueshëm. Ka net, përpara se të më zërë gjumi që mendja ime endet nëpër labirintet e egos sime duke u munduar të gjejë një diçka të vogël, sado të vogël për të mbuluar atë gabim dhe, ndonjëherë, edhe ia del për pak çaste. Por vetëm për aq: vetëm për pak çaste. Konkluzioni është i njëjtë: unë nuk duhej t’i kisha thënë ato fjalë. Edhe pse, kurrsesi, nuk mund ta mendoja se Doriani do ta bënte me të vërtetë, unë përsëri nuk duhej t’ia kisha thënë.

Sepse vërtet nuk mund ta mendoja, por duhej ta *kisha imagjinuar*. Eh po, këtë duhej ta kisha bërë, sepse kur Dori doli prej klasës, përplasi derën dhe shau.

Tha: «Ja shkërdheftë dreqi atë motrën e robtë e shpisë e çfarë ka e çfarë nuk ka shtatë breza para e shtatë breza mbrapa shkërdhata e mutit që ia martofsha nënën atij e asaj që e polli e kush dreqin e ka sjellë këtu!»

Gjithçka me një frymë.

Pastaj qëlloi me shqelm derën e banjës, e cila ndodhej pothuajse përballë sallës ku zhvillohej provimi.

Atë moment, unë isha ulur tek stolat. Në të majtën time ishte Mirela dhe pas saj, Elona. Në të djathtë kisha Klodin. Çastin e parë u trembëm pa masë, madje Lela nguli edhe thonjtë në parakrahun tim.

«Çfarë ndodhi, ore?» Mbasi kaloi ai çast i parë i hutimit, Klodi u ngrit në këmbë.

Doriani shfryu si një dem i egër. Vuri duart në bel dhe bëri një gjysmë rrotullimi rreth vetes. Pastaj u kthye nga ne.

«Ç’ndodhi?! Ai kokëlopa i mutit që më mban veten sikur kush e di se ç’është, më vuri tetë. Ja çfarë ndodhi.»

Nuk e di se çfarë mendoi Klodi atë moment, por mendimi që më kaloi *mua* në kokë atë momente ishte: oh, oh, ja tek rifillon i njëjti refren.

Për kë nuk ishte në klasë me Dorin atë vit, shpjegoj se nuk ishte hera e parë që ai *reagonte* në përfundim të një provimi. Natyrisht, reagimi i asaj dite ishte më larg atyre të tjerëve, megjithatë mbetet fakti se nuk ishte hera e parë (dhe mos t’i shkojë mendja ndonjërit se jam duke u justifikuar; absolutisht jo).

Hera e parë ishte qysh në atë, të cilën ne të fakultetit tonë e quanim Baterinë e Vogël. E kam fjalën për provimet e Shkurtit, thënë ndryshe, provimet e semestrit të parë. Ndryshe nga fakulteti publik, tek i yni që është privat, domethënë jo-publik, lënda ndahet në dy pjesë: pjesa e parë jepet në shkurt, kurse e dyta në fund të vitit, në qershor. Nuk dua të zgjatem shumë në rregulloren për sa i përket asaj që ndodh kur nuk merr provimin e shkurtit, apo se çfarë ndodh kur ngel në atë të fund-vitit. Këto janë të parëndësishme në lidhje me zbardhjen e asaj pasditeje të tmerrshme. Aq më

tepër që Dori (ndryshe nga ç'pretendoj dikush në fillim) as që llogaritej se ishte duke ngelur.

Pra, siç po thosha, që në Baterinë e Vogël të vitit të parë, Dori reagoi. Përse? Sepse kishte ardhur në atë shkollë për të marrë një mësim krejt ndryshe nga ai që në realitet ishte duke marrë; sepse kishte paguar një tufë me lekë që babai i tij bëhej katërsh, matanë detit në Itali, vetëm për t'ia siguruar; sepse, kur shkon në një fakultet privat, pret që kushtet midis tij dhe shtetërorit të jenë si nata me ditën; sepse pret që vlerësimet të jenë *objektive* dhe jo *subjektive*; sepse pret që të gjithë nxënësit, që në momentin që paguajnë të njëjtën kuotë, të trajtohen njëjloj (mirë, edhe unë jam dakord që edhe tek shtetërori paguhet njëjloj, vetëm se, i dashur, të më falësh, por tek shtetërori nuk paguajnë pesëmijë dollarë në vit!). Atëherë çfarë ndodh? Ti shkon në provim mbasi ke gdhirë katër net rresht, sepse *Romakja* është bombë dhe në fund të provimit merr po të njëjtën notë me atë që e ka gdhirë për katër net rresht sepse nuk ke se çfarë bën ndryshe kur ke katër dashnorë e shkërdhehesh para e mbrapa si një buqe, por, që në mëngjes ka një celular 'me njëzet' prej nga dërgon me mesazh tezën e provimit dhe merr përgjigjet. Eh, jo, or mik, kështu nuk bën.

Po, edhe unë e mendoja si Dori në atë kohë dhe, për sa i përket kësaj gjëje, edhe tani jam nga ana e tij. E, megjithatë, ashtu si bëri ai, nuk bëhet.

Herën e parë, Dori u mjaftua me një të sharë nëpër dhëmbë dhe me një orë moral tek lokali ynë i zakonshëm. Atë ditë bashkë me ne ishte edhe Alma dhe Genta e, edhe ato kishin të njëjtin mendim, ose të paktën, kështu thanë.

Në fund të vitit të parë, në provimet e fundit, ndodhi e njëjta gjë. Kur mbaronte provimin e tij, Dori dilte jashtë dhe kishte po atë fytyrë që kishte edhe kur hynte. I mori të gjitha dhjeta, por përsëri nuk ishte i kënaqur.

«E ke idenë që nesër – pasnesër, kur dikush të shikojë librezën time dhe atë të Olsit, do thotë se jemi në të njëjtin nivel?» më tha një ditë. «Ky është t'ia japësh vetes 'bam'. Unë rri gjithë ditën në shkollë e ai gjithë ditën poshtë në lokal.»

«Mos ki merak», ia ktheja unë. «Koha do e tregojë se kush është më i mirë.»

«Ti nuk kupton. Unë nuk e kam fjalën se kush është më i mirë, apo jo. As që më intereson të vërtetohet që jam më i mirë se ai. Problemi qëndron në faktin se kështu nuk ka drejtësi. Dhe të mendosh se këtu jemi duke e *studiuar* drejtësinë.»

Gjithçka që unë mund të jepja si përgjigje e bëra duke ngritur supet dhe duke heshtur.

Erdhi Bateria e Vogël e vitit të dytë dhe asgjë të re nuk solli.

«Kështu nuk vazhdohet», ia bënte Dori.

Në klasën tonë ishin plot njëmbëdhjetë vetë (nga njëzet që ishim gjithsej) që përpara provimit të pyesnin nëse kishe lekë të mjaftueshëm në celular dhe të kërkonin të rrije në gatishmëri në qoftë se u binte ndonjë tezë e vështirë, por nga këta, vetëm shtatë dërgonin me të vërtetë mesazh e nga këta të shtatë, katër ishin që të kërkonin përgjigjen e *të gjithë* tezës.

Dori, as që bëhej fjalë të rrinte në gatishmëri për një gjë të tillë. Unë, të them të drejtën e kam bërë vetëm një herë. Puna qëndronte se Valbonës ishte e pamundur t'i thoshe jo. Pastaj, e ku do vente me një mesazh të vetëm ajo? Unë mendoja se mund t'i hynte në punë vetëm sa për të kaluar. Tani, mund edhe ta kem gabim, por gjithsesi, siç edhe e thashë, asaj nuk i thoshe dot jo. Kush e njeh, jam i sigurtë se më jep të drejtë.

Por, të kthehem tek Doriani. Një ditë kisha ardhur me pak vonesë dhe po nxitoja të ngjisja shkallët, kur u ndesha me të.

«Mos vrapo kot», më ndaloi. «E kemi pushim.»

«Oh, shyqyr», thashë, duke u mbushur me frymë e duke menduar për djersën që më duhej të thaja me kujdes.

«E more, edhe ti si puna e atyre qenke?» ia priti ai.

Ngrita sytë dhe e pashë me habi. Doriani, me sytë gjysmë të mbyllur, shikonte me përbuzje mbas kurrizit tim. Pastaj u përqendrua në fytyrën time.

«Vetëm të ishe këtu kur Flora erdhi e na tha se e kishim pushim. As të çmendurit nuk bërtasin kaq shumë, jam i bindur.»

E kapa menjëherë situatën.

«Po jo ore jo, se s'është se doja të bëja pushim, por ngaqë isha me vonesë», u mundova të justifikohesha, duke e ditur fare mirë edhe vetë se po thosha një gënjeshtër.

Dhe në fakt, Dori nuk u gënjye. «Posi ore, tani më mbushe mendjen. Po mirë, ore, them unë, përse vini në shkollë kur nuk doni të bëni mësim, ëh? Nuk e kuptoj. Juve sikur ju sjellin me zor. Ik or vëlla, shko e dil në punë dhe hapi vendin atij që do me të vërtetë të bëjë shkollë.»

«Do vish të pimë ndonjë gjë?» E ndërpreva unë.

Doriani më pa me ngulm për disa çaste dhe mbasi kuptoi se unë s'kisha aspak ndërmend të dëgjoja filozofinë e tij, tundi kokën në shenjë mohimi. «Do shkoj pak në bibliotekë», më tha.

Bateria e Madhe e vitit të dytë filloi, ashtu si dhe ajo e vitit të parë, në fund të majit. Provimi i parë ishte ai i *Institucioneve*. Histori, *bla bla bla*. Me Dorin nuk u takova atë ditë. Ai kishte qenë një nga të parët që kishte hyrë në provim kurse unë, për shkak të një pune që duhej të mbaroja në mëngjes, shkova ndër të fundit. Nuk di ç'të them në lidhje me gjendjen e tij atë ditë dhe asnjëri nuk më tha gjë. Të rrimë shtrembër e të flasim drejt, siç thotë populli: nuk është se bota rrotullohej rreth Dorit, aq më tepër gjatë provimeve, ku çdonjëri kishte problemet e veta.

Por, provimin e fundit, siç dihet, diçka ndryshoi, me Dorianin që doli prej sallës ku zhvillohej provimi dhe shfryu gjithçka me një frymë. Mbas disa minutash, u duk sikur u qetësua. Megjithatë, ende nuk vendoste të largohej. Në fillim nuk e kuptova, por pastaj u kujtova se ai i *Penales* e kishte ves, ose zakon – quajeni si të doni (ai vetë e quante '*modus operandi*') – të mbante librezat që t'i jepte në fund.

Të mos kishte qenë provimi i fundit do të isha ofruar që t'ia merrja unë e t'ia jepja provimin tjetër, edhe pse nuk besoj se do të kishte pranuar. Por, gjithsesi, ai ishte provimi i fundit dhe ishte hera e fundit që shiheshim për atë vit shkollor. Në teori.

Kështu që nuk fola, por thjesht u mjaftova duke shoqëruar nervozizmin e tij në heshtje.

Kur doli Doriani, kishte qenë Elona ajo që kishte hyrë në provim. Tani kisha mbetur vetëm me Klodin dhe Lelën. Sipas radhës që kishim caktuar në fillim, kur të dilte dikush tjetër, më takonte mua të hyja. Mezi po prisja, të them të drejtën. Doja ta hiqja qafe. Nuk kisha mësuar kush e di se çfarë: disa gjëra pothuajse nuk i kisha prekur fare me dorë, sidoqoftë, doja vetëm ta hiqja qafe. Ora ishte duke shkuar një e drekës dhe nuk më rrihej më. Më hahej edhe bukë. Pastaj, Dori filloi të bëhej gjithnjë e më i padurueshëm. Dua të them, e kuptoja shumë mirë gjendjen e tij, por nëse në fillim dukej edhe pak qesharak, tani sa vinte dhe e ekzagjeronte.

«Vetëm të ishit», tha në një pikë. «Kur u përgjigja. Në vend që të më shikonte e të më dëgjonte se çfarë thosha, ia futi muhabetit me atë grupit tjetër. Është... është e pakonceptueshme. E pa pikë turpi më thoshte “Vazhdo, vazhdo ti”. Kulmi! E çfarë dëgjoi nga gjithë ato që thashë? Një mut që të hante.»

«E përse nuk i the gjë?» ia priti Lela.

«E kush tha se nuk i thash gjë? Sinqerisht, se si nuk iu hodha në grykë, një zot e di.»

M’u kujtua, ato momente, se edhe gjatë vitit Dori nuk kishte munguar së shprehuri mospëlqimin e tij në lidhje me mënyrën se si pedagog Vangjeli zhvillonte orën e mësimit, sidomos atë të seminarit. Edhe unë pyeta veten se si kishte duruar e nuk i ishte hedhur në fyt.

«“Tetë?!” i thashë. “E përse tetë?”»

«Më pa, gjoja i habitur dhe vizatoi në buzë atë buzëqeshjen aq të shpifur që ka. “Për tetë ishe” tha, pastaj, gjoja me keqardhje. Pa pikë turpi.

«“Po ti as më dëgjove?” ia prita, me gjakun që po më ngjitej në tru. Për fat të mirë ndërhyri ai i grupit tjetër: “Dëgjo. Mos u merakos. Në fund të provimit, ne do ju mbledhim sërish këtu dhe kush nuk është i kënaqur me notën, do ta përsërisë përsëri, mirë? Siç e kemi bërë edhe vjet.”

«Mirë një mut që të hani, doja t’ia ktheja por shyqyr më mbajti zoti gojën. U ngrita dhe dola jashtë. Oh, sa do doja t’ia fusja ndonjë grusht turinjve atij njeriu të shpifur. Kush dreqin e ka marrë të na japë mësim neve!»

Pastaj, Dori pyeti.

Bëri një gjysmë rrotullimi rreth vetes dhe bëri pyetjen. Përsëri them se nuk dua të gjej justifikim, por, ndoshta, nëse Dori nuk do të kishte bërë atë pyetje, unë nuk do të kisha folur fare. Aq më tepër që atë moment dera e klasës u hap dhe Gentian Halili doli jashtë. Dukej shumë më i kënaqur se sa Dori natyrisht. Unë lashë shënimet që kisha në duar dhe u ngrita prej stolit, në të njëjtin moment që Dori bëri pyetjen e tij.

«Pse ju s’do donit t’ia fusnit ndonjë grusht turinjve, po t’jua kishte bërë siç ma bëri mua?»

Klodi shtyu buzën e poshtme përpara dhe tundi kokën si për të thënë se edhe po edhe jo.

Kurse unë dëgjova gojën time të thoshte: «Unë do e kisha vrarë fare.» Dhe pa pritur reagim nga ana e Dorit, hyra në provim.

Gentin nuk e pyeta, por në momentin që ulja dorezën e derës së klasës urova në heshtje që ai të kishte qenë ulur diku andej nga fundi i klasës. Nuk pata fat. E vetmja hapësirë me tre karrige bosh ishte pikërisht në të majtë të pedagogëve.

«Hajde.» Pedagog Vangjeli ma bëri me kokë, pastaj iu kthye Emës që ishte ulur përballë tij. «Ja, prit një minutë sa të mbarojmë me këtë.»

Unë nxora librezën prej xhepit të pasmë të pantallonave xhins dhe ia zgjata pedagog Sokolit, atij të grupit tjetër, i cili ishte më pranë meje.

«Bledar Shkurti», lexoi pedagog Sokoli dhe pedagog Vangjeli kërkoi midis listës së emrave që kishte përpara.

Hodha sytë në klasë. Aty ku do ulesha unë, do kisha: nga e djathta, pedagogët, kurse nga e majta Klodianën. Klodi ishte një prej nxënëseve më të mira dhe normalisht kishte mbaruar punë me tezën e saj dhe me siguri vetëm priste radhën. Edhe Denisi, dy karrige mbas saj, kishte mbaruar. Kurse Endri dhe Ervini vazhdonin të shkruanin ende. Po ashtu edhe Elona që kishte hyrë përpara meje.

«Shumë mirë. Eja.» Pedagog Sokoli i zgjati librezën time pedagogut tim dhe ai e vendosi mbi të tjerat. «Zgjidh një nga tezat aty përpara. Zgjidh edhe një *kazus* pastaj, nga ato aty.»

Unë zgjata dorën dhe, mbasi trafikova për disa sekonda me to, tërhoqa njërën.

«Çfarë numri është?» Pedagog Sokoli më uli dorën në mënyrë që ta shikonte me sytë e tij.

«Katërbëdhjeta.»

«Teza?»

«Katërbëdhjeta», përsëriti mbas meje pedagogu i grupit tjetër. Pastaj u kthye nga unë. «Merr edhe një *kazus*.»

«*Kazusi* numër shtatë», thashë.

Pedagog Vangjeli shkroi numrat përbri emrit tim, pastaj ngriti sytë dhe më ftoi të ulesha në krah të tij. Unë kalova mbas shpinës së tyre dhe zura vendin tim. Ndërsa ulesha i shkela syrin Klodit.

«Çfarë të ra?» thanë pa zë buzët e saja.

«Tullë fare», ia ktheva me po të njëjtën taktikë dhe ajo vuri buzën në gaz. E në fakt teza ishte me të vërtetë tullë. Nuk kishte një që të mos e dija. Po ashtu edhe *kazusi* ishte një nga ata që ishte konsumuar në klasë gjatë seminareve, ndaj, duke qenë se edhe në Baterinë e Vogël kisha marrë dhjetë, isha i sigurtë se po dhjetë do ta lija notën... në qoftë se do ta kisha marrë, natyrisht.

Kaloi vetëm një çast i shkurtër, gjatë të cilit unë arrita vetëm të hiqja xhupin dhe ta sistemoja mbas kurrizit tim. Ema filloi të tregonte mbi arsyet përse një djalë nuk mund të kryente marrëdhënie seksuale me një vajzë të mitur që nuk kishte arritur pjekurinë seksuale qoftë kjo edhe me dëshirën e saj, kur dera u hap dhe në prag të saj u shfaq Dori.

«Ë? Prit të dalë dikush që të hysh», ia priti pedagog Vangjeli dhe mua më erdhi për të vënë buzën në gaz.

«Po ai e dha provimin», tha pedagogu tjetër.

Dori nuk foli. Shtyu derën mbas vetes dhe bëri dy hapa përpara. Vetëm dy. Buzëqeshja që më kishte mbirë mbi buzë më ngriu. Doriani shikonte drejt e në sytë e mi dhe gjëja m'u duk shumë shqetësuese. Dorën e djathtë e kishte futur në xhepin e pasmë të pantallonave të zeza. Nuk e di përse, por nuk më pëlqeu aspak. Për një çast

mendova se ai që porsa kishte hyrë në klasë e më vështronte në atë mënyrë, nuk ishte shoku im i klasës dhe një shufër prej akulli më rrëshqiti përgjatë shtyllës kurrizore. Ai vështrim ishte i frikshëm. Dhe a nuk buzëqeshnin vallë buzët e tija?

«O djalë.» Pedagog Vangjeli ky. «Si është puna?»

Po, buzët e tij ishin duke buzëqeshur.

Doriani tundi kokën sikur pedagogu t'i kishte bërë një pyetje e cila kërkonte pohim.

«Dëgjo, duhet të dalësh jashtë.» Dhe pedagog Vangjeli u ngrit në këmbë. Pedagogu tjetër e imitoi.

«E di?», foli më në fund Doriani. Dhe më foli mua. *Mua*. Duke më parë drejt e në sy. «Me të vërtetë shumë e bukur ideja jote.»

Pastaj, gjithçka ndodhi në dy sekonda të vetme. Në kujtimet e mia, në ëndrrat e mia, skena përsëritet gjithnjë me xhirim të ngadalësuar dhe, shpesh herë, pyes veten nëse ka ndodhur në më shumë se vetëm dy sekonda, por në realitet jo.

Në vetëm dy sekonda ndodhi.

Doriani shkëputi sytë prej meje dhe i ktheu nga dy pedagogët. Pastaj i la mbi pedagog Vangjelin. Nxori dorën prej xhepit të xhinseve dhe bashkë me të, edhe çfarë shtrëngonin gishtat e saj. Ema, e cila ishte vetëm pak centimetra poshtë tij, zgurdulloi sytë dhe ia dha ulërimës, pastaj uli kokën mbi tavolinë dhe rrëshqiti nga e djathta e saj. Ndërsa bënte këtë gjë, dora e majtë i rrëzonte fletën e provimit bashkë me tufën e tezave që ishin mes saj dhe pedagogëve. Dikush bërtiti në klasë e vetëm më vonë mësova se kishte qenë edhe Klodiana, edhe Elona. Këmbët e një karrigeje u fërkuan zhurmshëm mbas dyshemesë. Nuk mund të them se cili kishte lëvizur, unë për vete isha kthyer në një statujë mermeri. Po ashtu edhe dy pedagogët. Kjo është edhe gjëja që gjithmonë më vjen në mendje edhe tani: dy pedagogët e shtangur prej asaj që shikonin përpara, dy pedagogë që gjatë gjithë kohës nuk kishin bërë gjë tjetër veçse kishin folur për kriminelë e viktimë, e vepra penale, e dhunë e vdekje, ndërsa tani... tani që shikonin në syrin e rrumbullakët të një revolveri nuk dinin se çfarë të bënin.

Ndoshta nuk e kishin pas menduar kurrë një situatë të atillë. Tek e fundit, cili ishte ai që mund ta kishte imagjinuar?

Unë.

(Me të vërtetë shumë e bukur ideja jote.)

Kishte apo nuk kishte thënë kështu Dori kur hyri, pak më parë? Po, ashtu kishte thënë. Sepse kisha qenë unë, ai që do e kisha vrarë... oh Zoti madh, ekziston ti, apo jo?

Më kot qëndrova më vonë duke menduar se fakti që ai kishte marrë pistoletën me vete do të thoshte se ai vetë e kishte menduar më parë atë mundësi (vrasje me paramendim). Kjo ishte vetëm një tentative e dëshpëruar për të minimizuar fajin tim: të gjithë e morën vesh se ku e kishte siguruar Doriani pistoletën që i drejtoi pedagog Vangjel Vangjelit.

«Ti s'je për këtë punë», shqiptoi Doriani dhe tërhoqi këmbëzën.

Këtë radhë, të gjithë të pranishmit në atë sallë bërtitën. Edhe unë. Ndoshta unë më shumë se të gjithë, ose të paktën, ulërimën time dëgjova më shumë. Koka e pedagog Vangjelit u shty mbrapa me forcë. Një grusht gjaku i ngrohtë spërkati murin dhe fytyrën time që ishte vetëm disa centimetra larg. Pastaj, trupi i pedagogut ra mbi karrige dhe mbas një lëkundje të vogël, koka e tij u përplas mbi tavolinë me një kërcitje të thatë, që më kujtoi çarjen e një shalqiri të pjekur. Është e çuditshme se çfarë mendon mendja e njeriut në situata ekstreme, por ja që mua, që i vogël jam rritur mes fushave me shalqi, me atë më ngjau. Një çast më pas, poshtë kokës së pedagogut nisi të formohej një pellg i errët gjaku që, sa me shpejtësi mbushej, aq me shpejtësi i drejtohej bordit të tavolinës nga ana ime.

Doriani qëndroi me pistoletën e drejtuar pedagogut të vdekur. Kaluan disa sekonda, pastaj ai ngriti sytë drejt meje. Shkëlqenin, sytë e tij.

Në krahun tim, Klodiana kishte zënë gojën me të dyja duart dhe qante. Doriani vazhdoi të më mbërthente me vështrimin e akullt të syve të tij të lagur prej lotëve, që tani i rridhnin çurg. Pastaj lëvizi pistoletën. Dëgjova sërish tingullin metalik të shulit dhe mekanizmit që transferonte një tjetër plumb në gojëz. Urdhërova gjunjët të më

rrëzonin dhe nuk m'u desh shumë forcë për t'i bindur: në fakt, gjunjët e mia *kishin filluar* të më rrëzonin poshtë tavolinës.

Të shtënë e dytë dhe të fundit e dëgjova prej aty.

Klodiana dhe Elona bërtitën sërish në duet. Kësaj here bërtiti edhe pedagogu i grupit tjetër. Kësaj here bërtita edhe unë. Prita të ndieja dhimbjen të më depëronte trurin tejprtej, prita nxehtësinë e plumbit të më digjte lëkurën, të më penetronte mishin e të më ngulej në ndonjë kockë... prita të ndodhte që ajo pritje të ishte gjëja e fundit e jetës sime. Pastaj, diçka e fortë ra dhe u përplas në dysheme. Rrëshqiti nën tavolinë derisa hyri në rrezen e vështrimit tim. Dhe unë lëshova një të bërtitur tjetër. Në ëndrrat e mia, kjo është gjithmonë një e bërtitur lehtësimi, që ka suprimuar (të paktën në kujtimet e mia) përgjithmonë llojin e të bërtiturës *reale*. Një sekondë më vonë trupi i Dorianit u shemb mbi një karrige, pastaj, bashkë me të ra në dysheme.

Në sallë ra heshtja.

U desh të kalonte një kohë e mirë, e papërcaktuar, derisa dikush të bënte lëvizjen e parë. Pedagogu. Unë për vete qëndrova ashtu, në gjunjë, poshtë tavolinës, me pistoletën vetëm dy centimetra larg fytyrës dhe trupin e Dorianit në anën tjetër të saj. Gjaku që i dilte prej kokës filloi të rridhte drejt meje. M'u duk sikur, edhe i vdekur, ai po më tregonte me gisht, për të thënë se kush ia kishte shtënë në mendje, se kush e kishte fajin kryesor. Nga ana tjetër, gjaku i pedagog Vangjelit pikëlonte prej tavolinës pranë këmbëve të mia. Në çdo *plip!* të tij mbi pllakat e dyshemesë, ndjeja një *plup!* në fundin e xhinseve të mia. Më dukej sikur konfirmonte akuzën e Dorianit të vdekur.

Nuk mbaj mend se kur jam ngritur prej aty. Nuk ndjeva asnjë prej atyre që më thirrën në emër e më pyetën nëse isha mirë apo jo, nuk pashë asnjë që të kalonte e të dilte jashtë sallës; me lot në sy e më gjunjët që ende nuk kishin rifituar aftësinë e tyre për të qëndruar disa sekonda rresht pa u dridhur, qëndrova ashtu, në gjunjë, poshtë tavolinës së rrumbullakët, me zërin e Dorianit që më ushtonte në vesh me shumë se zhurma që volli pistoleta e tij, më shumë se cikrrat e gjakut dhe trurit të pedagogut që më spërkatën fytyrën.

E të mendosh se ajo kishte qenë ideja ime shumë e bukur!

Ndonjëherë natën, në ëndrrat e mia, them se nuk do ia fal kurrë vetes një gjë të tillë, ndonjëherë i them Dorianit që nuk është e vërtetë se nuk do ia fal, sepse, në fund të fundit, gabimi ishte i tij. Por, në të shumtën e rasteve, natën, thjesht rri zgjuar.

.....

© Enkelejd Lamaj

Tiranë / Nëntor 2005

Mail: elamaj@live.com

Web: <http://www.tiranacalling.com/>

FB: <http://www.facebook.com/home.php#/pages/Enkelejd-Lamaj/61121164967>